

Prins Otto af Danmark og hans Samtid.

Historisk Roman af Bernhard Severin Ingemann. (Fortf.)

„Snak! her er vi jo ikke i Gildeshuset!“ svarede Smeden! — „Du kan aldrig drømme hellige Staalere ned, Per Væver! og du ligger dog altid først under Dissen. Se kun til, du ikke brænder os Lyfene her i An, som sidst i Gildeshuset, eller søler Peder Hvidfeldts rene Gulv til med dit Spillevand.“

„Derfor har jeg jo i al Fromhed erlagt min Muffe til Gildeshuset!“ — fattede Væveren. — „Herre Gud! Anden er redebon; men Skædet ved I nok hvordan er.“ „Drifte vil vi, men til Maade!“ tog Smeden atter Ordet. — „Bageret i den ene Haand og Stridsstolben i den anden! det er Orden og god Stik i en Vagtskue. I højsalige Kong Menveds Tid“ — vedblev han og bryste sig — „havde jeg ogsaa mangen Gang Baag i Kongsgaardene. Ja, det var en Herre, som det var en Lyst at vaage over. Jeg var med ved hans Bryllup i Helsingborg, ved I. Der var Pragt og Lyfthighed, tan I tro; saadan en Herlighed saa vi nok aldrig aldrig at se mer i vore Dage.“

„Det Bryllup var dog hans Ulykke!“ — bemærkede Væveren.

„Gvad! Ulykke! Potter heller!“ — gentog Smeden. — „Hans Bryllupsdag var just den lykkeligste Dag i hans Liv; det var han selv have sagt, og det tror jeg med. Gvad Ulykke kan der ogsaa være i at holde Bryllup med en dejlig Prinsesse, man Hjertens gerne vil ha'e, naar hun er en velbesiget Guds Engel derhos, som Dronning Ingeborg?“

„Per Væver har dog Ret der!“ — sagde Stadsens Rådsmager, en fed Mand med et tobberødt Ansigt, der havde sat sig paa Dissen nærmest ved Elvanden, hvoraf han rigelig tappede baade for sig selv og sine Kammerater — „ved det Bryllup ragede han sig jo ind i de fordsømte smukke Kammerer og sit den jammerlige Svoger derovre at holde under Armen. Det var et durt Svogerklub for Danmark; det har jeg tit hørt sige. Dermed tog det da ogsaa en bedrøvelig Ende.“

„Ej, hvad!“ — svarede Smeden — „der skal jo en Ende paa al Ting, og naar bræde Folk dø, er det altid paa en Maade bedrøveligt. Naar plejer du at holde med Per Væver, Rabo! for ham er jo al Ting bedrøveligt, hvad enten det er Ligfærd eller Bryllup.“

„Jeg vil gerne tro, Brylluppet har været lystigt og Bruden dejlig!“ — sagde Slagteren — „men det gif dog, som det gif. Du har sagtens set Dronning Ingeborg, Kristen Anismed! var hun da virkelig saa dejlig et Kvindfolk, som hun har Ord for?“

„Om jeg har set hende? Kammerat!“ — svarede den gamle Smed og knejsede — „jo, det tror jeg! Den, der ikke har set hende, har ingen Ting set i Verden, der er værd at snakke om. I har dog sagtens hørt Wisen om hende? den sang man i min Ungdom baade blandt høje og lave, og det var Vonde og Borger enige om, at siden Dronning Dagmars Tid har vi aldrig haft saa livsalig en Dronning i Danmark.“

„Hing os den Vise, Kristen Smed, hvis den er from og smuk!“ — sagde Per Væver — „den kunde maaste være god til at forie Tiden med ved min Væverstol.“

„Jeg ved nu ikke, om jeg kan minde hende hel og holden!“ — svarede Smeden — „men hvad vi bedst kunde lide, huffer jeg nok, om hvorledes Dronningen paa sin Bryllupsdag bad for alle de fangne og elendige Menneſter, mest for Mark Stigs smukke Døtre, som sad fangne paa Vordingborg. Kongen var streng mod alle dem, der var i Slægt med hans Faders Mordere, og det kunde da heller ingen fortænte ham i; men vi havde dog alle ondt af de stakkels, ustyrbige Pigeboer, og det holdt haardt nok inden Dronningen sit dem løsladte. Kongen havde lovet hende at oplyde den første Bøn, hun bad ham om, stal jeg sige jer, og saa bad han straks, som det hedder i Wisen:

„Den første Bøn, jeg beder eder om, Den vide I mig saa gerne! I gide mig alle de Fanger løs Og Mark Stigs Døtre af Jerne!“

„Se! det tog han sig ikke i Agt for. Men hvad mener I Kongen sagde?“

„En anden Bøn I bede mig om! Allertæreste Fæsteme! Men Mark Stigs Døtre gide jeg ikke løs; De skulle i Taarnet dø.“

„Hille Død og salte Pine, havde Kongen saa grovt et Mæle!“ — spurgte Slagteren paa Dissen — „han har vel været rusten for Bryflet den Dag, Kristen Smed!“ „Nogen Fjofser, min tære Rabo!“ — svarede Smeden barsk — „hvor Fugl synger med sit Røb. Vil I høre mer, stal I holde Mund, saa længe jeg mæler! Vil I vide hvad Dronningen sagde til den Bested?“ — vedblev han atter medbeleseshyften, medens de andre thysede ad Slagteren. — „Hun havde, Gud hjælpe mig, nær rejst hjem, hvor hun var kommen fra, paa Stedet, hvor godt hun end syntes om vor smukke Konge; i huffet som er, lod hun saadan. Hvor lige hun vilde gjort Alvor deraf, maa vor Herre vide! Men være, hun kun vilde gøre Kongen lidt bed om Ørene; men det stal ganske rigtig være gaaret til ret ligesom det hedder i Wisen:

„Det var Jomfru Ingeborg, Hun blev i Huen saa mod; I ærlige Mænd, som førte mig hid! Fører mig af Landet ud.“

„Og nu stal I høre, hvordan Kongen maatte gide Skøb:

„I vende eder om, Jomfru Ingeborg! Ederes Vilde vil jeg gøre; Aldrig beder I mig om den Ting, Jeg vil eders Bøn jo høre. Dantongen han taler til sin Droft: I lader de Fanger ubtagede!

I lade Hr. Mark Stigs Døtre ud Og heben af Landet drage!

Det var stolte Jomfru Ingeborg, Vilde ikke paa danſke Jord gaa, Fjend hun sit de Fanger af Jerne Og de maatte for hende flaa.“

„Det er da ogsaa vist og sandt, at baade Kvinde og Mand priste den dnd'ige Jomfru Ingeborg, som ogsaa staa i Wisen, og tattede Gud saa mange Fjold, at hun var kommen her til Lande, og det kan jeg vidne er sandt, hvad Wisen ender med:

„Der var stor Glæde i Fruer-Kloster: De Konner læste og fjuinge; End var der mere i Kongens Gaard: De legte med danſke Tunge. — I bede for dem, som Kronen stal bære!“

„Men i saadan Huj og Haft kunde de fangne Jomfruer da vel ikke komme til Helsingborg!“ — bemærkede Slagteren. — „I saa dem vel ikke selv? Kristen Smed!“ „Nej, Rabo; men vidst og sandt er det, at den brave Droft Lage Johnſen fulgte dem ud af Landet. Man vilde sige, at han havde et godt Øje til den ene; men han kom alene tilbage og bøde to Mar for Kongen. Jeg huffer godt den Dag, han blev begraven. Det er nu seksten Aar siden. Kongen fulgte selv nærmest ved Kisten og var grumme bedrøvel. Han havde tre Mar tilført mistet sin fære Stiffader, den lystige Grev Gerhard, de talte den blinde; det var ham en ærlig og fuldtro Ven alle Dage. Hans anden gode Ven, Droft Peder Hofesl, var død tre Mar efter Kongens Bryllup, og Mæret for Droft Peder faldt fra, havde han mistet sin gamle Kloge Raadgiver Jon Pille. Al ja, han havde tilbøisje megen Sorg i sine Dage; men stor Være og Herlighed har han dog ogsaa opledet, det er sandt. Jeg var med ham paa det store Tog til Koftock. Det er nu over tyve Aar siden. Det var lystigt, tan I tro. Der laa vi med ham i den store Ulyfse uden for Ven, og det gif prægtigt til med Njød og fjd Vin, med Musik og Ridderſpil og al Herlighed. Der var over seksten tusinde Menneſter samlede hver Dag, alene for at se paa os, og det var over de tyve fremmede Fjersler til Stede, som alle bukkede for vor Konge, som for en Keiser!“

„Hille Stam! saa du al den Stads, Kristen Smed!“ — afbrød Slagteren ham og smilede. — „Du var dog aldrig med at turnere? nej, det er sandt, du satte jo kun Guldbjelm i Kongens Hesteflo. Det er ikke første Gang du fortæller os det. Men det har du ikke fortalt os: saa du ogsaa hvordan han derinde lede sig, da hans Broder faldt Kongen gav ham Ridderſlaget? Det stede jo ved samme store Højtid; saa lange Christoffer ikke den Gang ud som en arm Sønner og Fortæder, der stal halslugges?“

„Dy! nej, han var ganske mild og manerlig!“ — huffede Smeden og saa sig om — „den Gang var han jo unlig bleven forligt med Broderen og havde foret sig fri og ustyrbig med sin dyre Saligheds-Ed paa Evangeliebo-gen.“

„Hu, ha!“ sagde Væveren og forfede sig — „den Ed maa han vist nu alt bøde for i denne Verden, tan I tro, hvor det saa vil gaa i Stærtsiden. Man vil dog sige, det var vist, han havde holdt med de smukke Hertuger og for-raabt vore Magasiner til Fjenden paa det smukke Tog, den Gang han lod sig godvillig fange berovere.“

„Nu, ja, hvad har man ikke sagt ham paa? den arme Mand!“ — afbrød Slagteren den fromme Væver med et ironisk Smil. — „Samme Aar, han holdt det prægtige Bryllup, hed det jo atter, han tragtede Kong Menved baade efter Krone og Liv og havde hemmelig staaet i Ledtog med de fredløse; men det var jo Legn og Sladder: det hvor han sig jo altsammen tvit og fri for paa en Gang, som en snild og ærlig Mand; derfor var det jo hans Droft Anders Høberg siden blev tabbrækket. Om ja, ham gif det endnu værre, end Slotshovdingen paa Kallundborg. Nu, lad de Fugle hvide, Kammerater! siden ha n der inde dog blev vor Konge, paa en Maade, og hedder saa endnu, vil vi ikke tale andet end godt om ham! det hylde vi ham desuden for vort gode Frihedsbrev, og her er vi jo desuden samlede for at ære og beſyhte ham“ —

„Det fortaar sig!“ — tog Smeden heftig Ordet — „hans Liv vil vi forfarve; det er vor Pligt og Stydighed; men sin Være maa han selv forfare! Den, der har tjent hans højsalige Herre Broder, kan man ikke forlange stal bære denne Kong Christoffer paa Hænderne. Ja, Kong Menved var en Konge, vi aldrig vil se Rage til; sine Feil havde han ogsaa — lad saa være! han sparede aldrig paa Skillingen og holdt vel meget af Stadsen; for streng var han vel ogsaa iblandt — men Landets Være holdt han paa, som en brav Karl, og reſerværdig var han som den hellige Jørgen og Vertheuglen Mittel, der styrkede Lucifer ned i Helvede —

„Slop lidt, Kammerat!“ — afbrød Slagteren ham — „var han da ogsaa reſerværdig mod Dronningen? — hende, I dog alle gjorde saa meget Væsen af — forfjød han hende ikke tilfids og spærrede hende i Kloster? det vilde, Stam huerken hellig Jørgen eller St. Mittel gjort ved deres Kvinder“ —

„Aa hvad! Kærlingefnat!“ — tog Smeden atter ivrig Ordet. — „Naget var der i, det er sandt; men det fortroed han jo og gjorde godt inden han bøde. Gidſig var han, som Potter — det stal ingen nægte — men det er I og jeg jo med — det er en ærlig Sag. Hvad han bødte med ham derinde og med de smukke Pjofser kunde sagtens ogsaa gøre ham trus i Hovedet. Dronningen var en egegod Sjæl; det ved vor Herre; men hun stal jo have holdt med sine opræste Brødre derovre i Sværrig og givet Klodder-janen en god Dag — han, der var Konge med Kette, og det kunde vor Konge nok aldrig finde sig i; for hvem der havde Ret, holdt han med og stod ærlig bi, hvad enten det var et Aſen eller en Fugl Fjerner; og deri havde han jo Ret, ved jeg; det var kongelig tænkt. Saa kom ogsaa al den Ulykke til med Børnene“ —

„Du Fjersens Gud! hvad kunde den uhytkelige Dronning derfor?“ — udbrød en alvorlig Tømmemand, der hidtil havde tiet og hørt til — „hun var jo meget mer at beklage end den gale Konge. Han stulde, Herren hjælpe mig, selv have født Børnene til Verden, saa havde han vidst, hvad det var“ —

„Det var for meget forlangt, Mæster!“ — svarede Væveren — „det kunde ikke den helligste Mand paataget sig, men det har jeg tit hørt sige: al den Ulykke med Børnene var en Guds Straf for hans Haardhed mod Verle-bisp Grand og fordi han holdt Bryllup med sin Frænte uden den hellige Faders Forlov“ —

„Klertefnat!“ — afbrød Smeden den andægtige Væ-ver. — „At man tugtede Verlebispen, var vel gjort. Den Karl var vel ikke saa hellig, ellers havde vor Herre vist ikke tilladt, han blev affat og siden sit Hug for sin Mund af den rakte Kvinde berude“ —

„Men hvordan gif det egentlig til med Kong Menveds Børn?“ — spurgte Slagteren med et støbt Blik til Døren — „havde han berinde ingen Del i alle de Ulykker?“ „Nej, Kammerat! man tan ogsaa gøre et Stærk Uret!“ svarede den alvorlige Tømmemand. — „De sets tom jo bødte til Verden, det ved alle; og de to sidste har I sagtens hørt Tale om: det var de to dejlige Tvil-lingprinser, som der blev bedet for i alle Kirker, og som man ventede sig saa meget af. Den ene bøde af Sot; men det var den sidste og eneste Prins, der faldt ud af Vognen for Dronningen og blev tør ihjel, da hun vilde løfte Bar-net op og vise det for Fjolltet. Al! det var maaste lige saa stor en Ulykke for Land og Rige som for den uhytkelige Dronning Ingeborg selv“ —

„Og derfor lod Kongen hende sætte i Kloster og vilde aldrig se hende mer — ganske rigtig, Mæster! saaledes har jeg ogsaa hørt det“ — tog Slagteren Ordet igen — „I maa dog tilſtaa, Kristen Smed! jer snilde Kong Menved blev lidt oprytt tilfids, og I maa ikke prise os ham som et Menſter for lærige Vgtemænd“ —

„Det siger I, Herren straffe mig, som en Daare, der ikke ved bedre Bested, Rabo!“ — raabte den gamle Smed hidſig og trumfede i Dissen. — „Han holdt dog mer af sin Husfru, end nogen af jer Væghæser holder af jer egen eller andres Kone, og han var hende tro derhos som Gulv. Det har jeg hørt af Bisp Oluf af Kofsteds egen Stofvend, og han hørt det af Bispens egen Famulus, og Famulusen havde hørt det af Bispens egen Mund: saafnart Ulyfſog- hed, faldt Kongen ham om Halsen og græd som et Barn; han lod hende jo ogsaa straks tage ud igen af St. Clara Kloster og bar hende fra den Dag paa sine Arme, til hun opgav Anden og blev faldig; og hvad hun spæde ham i sin Dødsstund, da hun som en hellig Engel saa ind i den fære Guds Himmel, det oplystes ganske rigtig: han kunde ikke overlede hende ret længe; det vidde hun, og han bøde jo ogsaa inden Aaret var omme. Hvad tan I forlange mer? Nu ligge de i Fred og Kærlighed ved hinandens Side i St. Vens Kirke i Ringſted“ — tilføjede den stærke Smed med vemodig Røst — „og jeg kommer aldrig til Ringſted, uden jeg maa ind i Kirken og se deres Grav og bede for deres Sjæle. Nej, Kammerater! ingen stal tale et ondt Ord om Kong Menved; saadan en Konge stal vi lede længe om. Vilde I forghde mig ham berinde fra Top til Taa, gav jeg dog ikke et Haar af Kong Menveds gule Stæg for hele Karlen“ —

„Død og salte Plage! der staar han jo!“ — mum-lede den tykke Slagter og stirrede mod Døren, idet han trillede ned af Dissen og nær havde revedt Elvanden med sig. Alle sprang op og saa forbarvede mod Døren til Kongens Værelſe: den stod aaben, og en høj, dødbleg Mand stod paa Tærskelen med vilde, stirrende Blik; han holdt et Lys i den ene Haand og et draget Sværd i den anden; han saa ud som en Svøvgænger eller et Genfærd. Det skrællende fordrejede Ansigt var skarpt oplyst af det Lys, han bar i Haanden. Væveren med de fleste Borgere træ-lede og forfede sig, som for et Spøgelse. Da de kom til sig selv af deres Stræk, var Døren lukket og det frøgtelige Syn forsvundet.

„Stamfærd! han hørte vist hvad vi sagde, Kristen Smed!“ sagde Slagteren, der syntes mindst forſtrakket og smilede polist igen, idet han lømte sit Væger — „det ser galt ud. Han er nu i Stand til at lade jert Hoved springe for det Ord den Dag i Morgen, og hvem stal saa fortælle os Historier om Kong Eric Menved og Turnerungen i Koftock!“

„Derfor I taalte det, Kammerater! var I flette Gildesbrødre!“ — svarede Smeden rolig. — „Jeg har ikke sagt andet, end hvad jeg vil sige ham i hans aabne Djne, naar han forlanger det, hvad enten han saa ser surt eller mildt. Dog — som han har redet, saa ligger han nu, og han lader nok mit Hoved sidde: han tan snart have ondt ved at holde paa sit eget.“

„Saa galt er det dog vel ikke, Landsmand!“ — tog den alvorlige Tømmemand Ordet — „hvo stulde vove at løfte Haand imod ham? han er dog en tronet og salvet Konge. Vil hans Svoger og Skjæffer staa ham bi, tan han vel endnu en Gang komme ovenpaa.“

„Lad os nu drifte og klemme paa Tønden, Kamme-rater!“ — afbrød Slagteren den betænkkelige Stemning — „hør hvor de fjuge derovre i Baghuset! det er Kongens egne Svende; tør de gøre sig lystige, tør vi vel ogsaa. Det er jo snart Midnat. Stol vi holde Vjnene aabne, maa der Drik og Sang til.“

Man begyndte nu at drifte til Gavnns under lystige Almueſange. Det stærke Dlj gjorde snart sin Virkning, og en Time efter Midnat laa næsten alle den hellige Trefol-digheds Gildesbrødre i dyb Svøvn under Dissen, medens den gamle Kristen Anismed fast alene sad æbru og be-tænkkelig for Enden af Planten med Haanden under Kin-den. I Sidehuset var der nu ogsaa blevet stille. De fleste af Kongens Svende havde strakt sig paa Ventene og fob; kun Svend Trøst og gamle Arvid Smaalanding fæde vaagne ved Driftbordet.

„Se! her er Sendebrevet til min Dronning!“ — sagde Arvid. — „Kongens eget Segl er derfor. Det vil trøste min stakkels Frue. Saafnart det bages, vil jeg fort. Jeg var tilfreds, jeg var vel herfra, unge Herre! det er ikke saa ganske rigtig her i Huset.“

„Har du haft Synet, gamle!“ — spurgte Væveren med et feldokligt Smil.

„Medens I før var ude, sad jeg hist ved Vinduet!“ — vedblev den gamle med dømpet Røst — „de sov her alle omkring mig ligesom nu. Jeg tænkte paa den uhyt-ke-lige Herre derovre og betragtede de høje, flette Stjerner over Huset; da faldt der en Stjerne og forgit; i det samme

saa jeg Kongens høje Stikkelse gaa langſomt gennem Kar-napfalen hist ovre. Han bar et næsten ubrændt Gys i den ene Haand og et stort Sværd i den anden; hans Gang var som en Forbryders, der tænkte paa en gruelig Ugerning; men det var ingen levende Mand; det vil jeg dø paa. Vi ved jo, Kongen har spærret sig inde i sit Sovetammer. Marken og Prinsen har jo deres Kamre jævne ved. I tan tro, det var hans Forbarſel“ —

„Sigt vil jeg selv se, før jeg tror det. Havde vi den Herre dobbelt, da var det rigtignok ingen Spøg. Maaste gaar han i Svøne: han har sagtens ingen Ro for de mørke Tanter og Grindringer. Netop saaledes som du saa ham, stal han jo have puslet om paa Kallundborg Slot, hin Nat hans gamle Slotshovding blev henrettet, og man troede, han stræbte sin Broder efter Livet. Hu, jeg glemmer ikke hans Kæſjn i Dag. Jeg er ikke røb af mig, gamle! men saa sandt jeg saa ham i Svøne, tror jeg fast, jeg løb.“

„Hvad blev jeg vel ikke“ — svarede Arvid og slog stille et Kors for sig — „men det var mig et sørgeligt Syn. Saaledes saa jeg ogsaa denne uhytkelige Kong Birger tre Natte før han bøde paa Holbæk; men jeg sad i samme Stund ved hans Seng, hvor han laa bag Sparlagenet“ — „Gør mig ikke gal med dine Drømmerier!“ — afbrød Væveren ham og rejste sig. — „Lad ham spøge eller gaa dobbelt eller med Hovedet under Armen, om han vil! — hvad kommer det mig ved? Vil Janden tage ham, er det en anden Sag; men for hans lumpe Liv er her ellers ingen Fære. Jeg har været hele Vgen rundt tre Gange; der var saa stille som paa en Kirkegaard. Vi havde næppe haft nok af sætte Junkeren i Uro. Du stal se, vi har gjort blind Alarm her, som nogle Narre.“

„Gid det var saa vel!“ — svarede den gamle og rhy-fede paa Hovedet — „ikke fordi det er stor Lykke at vente for ham histovre eller for det uhytkelige Kong, saa længe han lever; men det er dog altid en underlig Ting at se et Menneſtes Dødnings-Lidelse ligesom træde ud af ham, som den søgte en gammel Ulykkestænder eller sin egen Grav, medens Menneſtet endnu aander og lever, helst naar der staar et Vænetløb paa hans Pande, som paa bernes, og der lurer en Sjæl i Djet, der saa lidet er stiftet til det store Regn-stab.“

„Jeg er vis paa, du stuffer dig selv, gamle!“ — ud-brød Svend Trøst og greb rakt et Bager af Peder Hvit-feldts stærke Vi — „men var det andet end Overtro, med dine Synet og Værſler — fulgte Døden dig virkelig i Hæ-lene — nu vel! saa vilde jeg som en brav, dansk Unger-ſvend, nu drifte den gode Vens Staal og bøde ham vel-kommen i dette Hus, at sige, hvis han kom manerlig, som en ærlig Karl, og ikke havde Slynkler og Stemand til Haandlangere. — Jeg hører Hesteflo paa Gaden — ths!“ — afbrød han sig selv og studebe. — „Sa! red han nu paa Helhesten her ind i Staden og steg af her for Døren — stod han lige for mine Djne i dette Øjeblik!“ — vedblev den opbidsede Yngling med vilde tindrende Blik — „hørte jeg hans Venradnugler rangle og saa ham i de sorte, dybe Djenhuler — jeg vilde dog tomme dette Bager paa hans Bektomst og sige ham Tak for Bøſaget i gamle Danmarks Navn!“ —

Det han sagde disse Ord og fvingede Bageret med stolt Overmod, tattede han et Blik ud af Vinduet til Sten-huset lige over for, hvor Kongen sov, og med et Forfærdel-ſes-Udraab tabte han Bageret af Haanden. Han saa en høj Lue flaa ud af Taget og hele Forbuhet staa i Flamme. Et frøgteligt Brandſtrig hørtes i det samme fra Gaden, og hele Huset var i Drøer. „Brand! Mordbrand!“ — ſtrag Svend Trøst og Arvid paa en Gang og vakte de fo-vende Svende. „Redder eders Konge!“ — raabte Arvid med Torbenrøst. „Prinsen — Junter Otto!“ — raabte Svend Trøst og for ud af Døren. Alle styrkede efter ham, og hver løb sin Vej i største Beſtyrrelſe. De fleste tænkte først paa at redde sig selv og deres Guds og Iſte Hestene i Staden; men Arvid og Svend Trøst styrkede ind i den brændende Baaning. Borgervagten i Skambonden ravede i samme Øjeblik forfærdet og fjoendrukten frem under Dis-sen, og den gamle, stærke Smed havde Njse med at ride dem ud af det brændende Hus, som pludselig var omſpændt af Luer paa alle Sider. Beder Hvitfeldt selv stod næsten nøgen paa Gaden med et Barn paa hver Arm og sin Husfru ved Siden. Han rakte Børnene til Moderen og styrkede atter ind i sit brændende Hus. „Kongen! Prinsen! mine høje Gæſter!“ — ſtrag han — „at jeg elendige Mand! hvor-le-des tør jeg lade mig se for deres Naader og redde dem i bare Stjorte!“ Han ilede til Kongens og Prinsens Væ-relſer. Karnapfalen var fuld af Røg, Luerne fløge ud af alle Sovetammere; men ingen af Gæſterne var at se. I Kongens Sovetammer var Døren sprængt. Et Vindue laa fjoenderflaet paa Gulvet, og man formodede, nogen havde reddet Kongen gennem Vinduet. Den betænkede Været maatte med Magt ribes ud af Huset inden Taget styrkede. Strækten var almindelig, og snart vare næsten alle den lille Stads Indboanere samlede i Trængſel omkring Brandſtedet. Endelig saa man den gamle Mark Stigs Bøndelbo, der med de graa Haar flagerende om det ubedækkede Hoved, halvt pakklædt og forbrændt, var funden afmagtig paa Gaden. „Hvor er han? hvor er de?“ — raabte han og vrede sine Hænder — „han tom ud af Vinduet — han for bort med Rytterne — men hvem var de? hvor blev de af?“

„Trøst eder, Herre Mark! han er reddet!“ — lod nu en røst, ungdommelig Stemme, og Svend Trøst traangte sig frem mellem Brimlen — „der er ikke ſøbedt et Haar paa hans Hoved; men han var næsten kvalt af Røg. Han var daaenert for mig. Nu kommer han sig godt“ — „Hvem? Kongen? min uhytkelige Konge?“ — spurgte Marken.

„Nej, Prinsen, Junter Otto“ — svarede Svend Trøst — „jeg har bragt ham i Hus her jævne ved. Hvor Kongen er, maa Potter vide! ham ligger der mindst Magt paa.“

„Hader I ogsaa min uhytkelige Herre?“ — sagde Marken med et bebrejdede Blik, og vrede atter de magre Hænder — „Gud forbarme sig! er det tan ikke Mordere, der har bortført ham! Bring mig til Junkeren! Gud lønne jer det, at I dog vilde redde h a m! — hvor er han?“

„Der, ædle Herre! vilde jeg mig!“ — sagde Svend Trøst og tog den gamle Feltterre under Armen, for at lede ham over til Genbuhuset. I det samme lod en magtig Røst: „en Hest! en Hest; jeg er paa Sporet.“ Det var gamle Arvid Smaalanding.

(Fortfættles.)